

LIEFDE OVER DE LIJN · III

EEN VREEMD
BERICHT

JENNIFER
DELAMERE

Eerder verschenen van Jennifer Delamere:

Serie Een nieuw begin

De rollen omgedraaid

Het hart achterna

Uit de kunst

Serie Liefde over de lijn

Op dezelfde lijn

Verkeerd verbonden

Liefde over de lijn – III

EEN VREEMD BERICHT

JENNIFER DELAMERE

Roman

Vertaald door Corine van Oord

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Ik ben van mijn Liefste en mijn Liefste is van mij.

Hooglied 6:3

Proloog

LONDEN

EIND SEPTEMBER 1881

Er was niet veel wat Rose Finlay echt irritant vond, maar mensen die hun idee van geluk op haar probeerden te projecteren, waren dat wel. Ze kende zichzelf echter goed genoeg om zich niet door dergelijke pogingen mee te laten slepen, zelfs wanneer die uit een goed hart voortkwamen.

Ze kon haar dierbare vriendin Emma haar overtreding van vandaag waarschijnlijk wel vergeven, aangezien zij pas getrouwd was, tot over haar oren verliefd en zojuist was vertrokken voor haar huwelijksreis.

Desondanks galmde Emma's waarschuwing over een zeker boek voortdurend door Rose' hoofd: *'Dat hoofdstuk over weduwen absoluut niet lezen, hoor!'*

Uit de manier waarop Emma het had gezegd bleek duidelijk dat ze Rose zover probeerde te krijgen precies het tegenovergestelde te doen. Maar hoe kon haar vriendin oprecht denken dat ze zich ook maar in het minst voor enig onderdeel van dat boek zou interesseren?

Rose had het pasgetrouwde stel vanaf het bordes van hun onlangs gekochte huis uitgezwaaid en hen nagekeken toen de koets in de richting van het station vertrok. Nu ze naar huis liep, merkte ze dat

Emma's woorden steeds zwaarder begonnen te wegen, net als het boek waarnaar ze had verwezen. Rose hield het dicht tegen zich aan geklemd, met de titel naar zich toe, zodat voorbijgangers niet zouden weten dat uitgerekend zij met *Liefde en romantiek, een handboek voor ongehuwde vrouwen* rondliep.

Het was een absurde titel, met een al even absurde inhoud. Het stond vol nonsens, erop gericht om de romantische verlangens van eenzame en beïnvloedbare vrouwen aan te wakkeren. Rose snoof. Ze was niet eenzaam of beïnvloedbaar, in de verste verte niet. Het station *Beïnvloedbaar* was al lang gepasseerd en Rose vermaakte zich prima in haar eentje.

Emma had haar gevraagd het boek terug te brengen naar het huis van de rechtmatige eigenaar: hun vriendin Alice Shaw. Alice en haar echtgenoot, Douglas, waren op reis in het buitenland en Emma en Rose hielden een oogje op hun appartement en gaven de planten water. Rose was vastbesloten het boek terug te brengen zodra ze daar kans toe zag. Wanneer het echtpaar Shaw weer terug was, zou ze er bij Alice op aandringen dat ze het voor eens en voor altijd wegdeed. Zowel Alice als Emma had een poging gedaan om de 'adviezen' die erin stonden toe te passen, soms met desastreuze gevolgen. Allebei hadden ze een echtgenoot gevonden, maar volgens Rose was het boek meer een hinderlijke afleiding geweest dan een nuttige gids.

Rose kwam verhit en geïrriteerd bij haar appartement aan. Ze gooide het handboek op een tafel, trok haar handschoenen uit en liet ze, samen met haar hoed, boven op het boek vallen. Nadat ze een raam open had gezet om wat frisse lucht binnen te laten, liet ze zich op de sofa neerzakken. Het was fijn om haar pijnlijke voeten even rust te gunnen. Ze wuifde zichzelf koelte toe met haar favoriete literaire tijdschrift, blij om na een vermoeiende dag weer thuis te zijn.

Ze had een paar fijne kamers, hoewel ze nogal groot aanvoelden nu Emma er niet meer woonde. Rose zuchtte. Ze was haar twee beste vriendinnen kwijtgeraakt aan het huwelijk. Dat was natuurlijk niet helemaal waar. Alice en Emma waren nog steeds haar vriendinnen. Rose wist zeker dat ze tijd zouden vinden om met hun drieën af

te spreken, zodra ze allebei weer terug waren van hun reis. Misschien konden ze op zondagmiddag zelfs weleens samen de theemaaltijd gebruiken, zoals ze dat altijd hadden gedaan toen ze allemaal nog vrijgezel waren. Maar Rose maakte zich geen illusies: het zou niet meer hetzelfde zijn. Het leven van haar vriendinnen zou om hun echtgenoot en hun huis draaien. Misschien zouden er al snel kinderen komen. In Emma's geval was dat haast zeker. Zij stond te popelen om een gezin te stichten. Het kostte Rose geen moeite om zich de vriendelijke en meelevende Emma voor te stellen met een stel lachende, vlasblonde kinderen om haar heen. Het zou het huiselijke gezinsleven zijn waar Emma zo naar had verlangd. Rose was oprecht blij voor haar.

Ze legde haar hand op haar buik. Ze voelde een doffe pijn bij haar middenrif. Haar lichaam was inmiddels hersteld, in elk geval wat de artsen betreft. Misschien lag de oorzaak van haar pijn dichterbij haar hart. Dit gevoel overviel haar zo nu en dan wanneer ze in een bijzonder sentimentele bui was. Vandaag werd het, zoals gewoonlijk, gevolgd door tranen die in haar ogen prikten. Rose knipperde ze weg. Het had geen zin om te huilen om een verleden dat niet veranderd kon worden. Ze was niet voorbestemd om moeder te worden en was dat nooit geweest. Daar was Rose van overtuigd, en niet alleen omdat ze de rampzalige beslissing had genomen om met Peter Finlay te trouwen. Nee. Haar eigen lichaam had haar als eerste verraden, gevolgd door Peter.

Hij had haar twee keer bedrogen, als ze zijn vroege dood, die hij over zichzelf had afgeroepen, meetelde en daarna had hij Rose achtergelaten met de bittere taak om de puinhoop die hij van zijn leven had gemaakt weer op te ruimen. Maar aan de andere kant, Peter was er altijd een meester in geweest om zich aan iedere vorm van verantwoordelijkheid te onttrekken. Alles wat er nog van Rose' fantasieën over het huwelijk en een lang en gelukkig leven over was geweest, was op de dag dat hij stierf voorgoed vervlogen.

Maar ze had een nieuw leven opgebouwd, zei Rose dapper tegen zichzelf. Ze had een dwaze droom vervangen door een praktischer

doel, dat haar meer voldoening gaf. Een doel dat ze in haar eentje kon bereiken. Met hard werken en toewijding slaagde ze daarin. Om eerlijk te zijn, was doodgaan het beste wat Peter voor haar had kunnen doen. Rose veronderstelde dat ze geschokt zou moeten zijn door zo'n gedachte, maar iedereen die Peter had gekend, zou het begrijpen. Behalve Peters moeder, natuurlijk. De oude mevrouw Finlay was volkomen blind geweest voor alle gebreken van haar zoon.

Roos keek naar de rouwring aan haar linkerhand. De ring was goud met zwart, met een cirkel van zaadpareltjes erop en 'ter gedachtenis aan' erin gegraveerd. Vrij elegant, zij het enigszins morbide. Hoewel ze liever niet meer aan Peter dacht, vond ze het niet erg om de ring te dragen. Het verleende haar een status waar ze dankbaar voor was. Een weduwe werd over het algemeen met meer respect behandeld dan een vrouw die nooit getrouwd was geweest. Ze had meer vrijheid om haar eigen zaken te regelen zonder de neerbuigende houding van mannen of hun benauwende toezicht. Dat was een voordeel geweest en daar had ze dankbaar gebruik van gemaakt. Ze droeg de ring echter niet alleen om haar status van weduwe te etaleren. Het betekende ook niet, zoals haar schoonmoeder onterecht veronderstelde, dat Rose' hart was gebroken door het verlies van haar echtgenoot. Hij diende een belangrijker doel.

De ring bleef aan Rose' vinger om haar eraan te herinneren dat ze haar leven nooit meer aan een man zou geven... en haar hart al helemaal niet.

Hoofdstuk

TWEE WEKEN LATER

Rose zat in de theesalon naast het postkantoor waar ze werkte. Het begon al te schemeren, maar Rose had geen haast om te vertrekken. Na een drukke dag, waarin ze een eindeloze rij veeleisende klanten had geholpen, was ze hierheen gekomen om een beetje uit te rusten, voordat ze naar huis liep. De winkel was een van de vele vestigingen van de Aerated Bread Company. Ze werden ABC-salons genoemd en het waren gezellige plekken waar je thee en goedkope maaltijden kon krijgen. Het was een van Rose' lievelingsplekken om na het werk heen te gaan.

De herfst maakte nu een gure overgang naar de winter. Donkere wolken brachten vrijwel dagelijks koude regen. Rose had een tafeltje gekozen zover mogelijk bij de grote ramen vandaan, waar de kou door de kieren kroop. Desondanks kon ze nog steeds naar buiten kijken. Ze zag dat de lantaarnopstekers al vroeg met hun werk waren begonnen, om het naderende duister te weren.

De pot thee en de boterham met ham, een bescheiden luxe die

ze zichzelf zo nu en dan permitteerde, gaven haar de energie die ze nodig had om onderweg naar huis nog een paar zaken te regelen. Ze haalde een lijstje met klusjes uit het boek dat ze had meegebracht. Terwijl ze het doornam, vroeg Rose zich af of er niet een aantal tot morgen kon wachten. Gezien haar vermoedigheid en het onaangename weer klonk dat haar aantrekkelijk in de oren.

‘Wenst u verder nog iets, juffrouw?’ hoorde Rose de serveerster vragen. Ze keek op en stond op het punt antwoord te geven toen ze zich realiseerde dat de serveerster het tegen een jonge vrouw twee tafeltjes verderop had.

Rose was verbaasd om de vrouw daar in haar eentje te zien zitten, zonder familielid of andere begeleider. Ze kon niet ouder zijn dan achttien. In feite leken de serveerster en zij ongeveer even oud. Het verschil in omstandigheden had echter niet duidelijker kunnen zijn. De serveerster droeg een zwarte jurk en een eenvoudig wit kapje, terwijl haar klant eruitzag alsof ze zo uit een modeblad was gestapt. Haar jurk was diepblaauw met witte ruches langs een V-hals, die haar fraai gevormde nek accentueerde. Haar haar was opgestoken en vastgezet met mooie kammen van schildpad. Dat was duidelijk het werk van een ervaren kamenierster. Haar hoed was klein en elegant in al zijn eenvoud, waardoor haar kapsel haar frisse gelaatstrekken omlijstte, die ook zonder opsmuk al mooi waren.

Wat deed dit meisje in haar eentje in een theesalon? Het was zeer ongebruikelijk en bovendien mogelijk schadelijk voor haar reputatie. Ze kwam duidelijk uit een gegoede familie, die zich waarschijnlijk druk maakte om dergelijke zaken.

De jongedame leek te aarzelen en wierp een blik naar buiten, voordat ze de serveerster antwoord gaf. ‘Ja... ik denk dat ik maar een krentenbol neem, alstublieft.’

‘Ook nog wat thee?’

‘Nee, dank u.’

‘Heel goed, juffrouw,’ antwoordde de serveerster beleefd, hoewel Rose een verbaasde blik in haar ogen zag toen ze bij haar klant vandaan liep. Het was vreemd. Waarom zou je een broodje nemen zonder thee?

Toen de serveerster was vertrokken, haalde ze heimelijk een paar munten uit haar handtasje en begon ze te tellen. Misschien zat ze te rekenen hoeveel ze uit kon geven om nog genoeg geld over te houden voor een huurkoets naar huis. Dat was typerend voor iemand met een rijke vader, die mooie dingen voor haar kocht, maar niet veel geld om zelf uit te geven. Bij het postkantoor had Rose vrouwen geholpen die kleding droegen die evenveel had gekost als het jaarinkomen van de meeste arbeiders, maar die nauwelijks de munten bij elkaar konden sprokkelen voor een paar postzegels van een cent. Dat zij haar eigen geld kon verdienen en het zij het recht had om het uit te geven of te beheren zoals ze dat zelf wilde, stemde haar dankbaar.

Nadat ze de munten in haar handtasje had teruggestopt, vestigde het meisje haar aandacht opnieuw op het raam. Ze keek naar de voetgangers die gejaagd de winkel passeerden, zelfs nadat de serveerster met haar bestelling was teruggekeerd. Ze leek op iemand te wachten. Maar op wie? Toen er een stralende lach op het gezicht van het meisje verscheen, kon Rose het antwoord eenvoudig raden.

De bel boven de winkeldeur rinkelde toen er een man naar binnen stapte. Hij was lang en slank en knap en het was duidelijk dat hij tot de hogere klasse behoorde, want hij droeg de allerbeste kleding en zijn trotse houding was die van iemand die met rijkdom en privileges was opgegroeid.

Rose herkende hem. Het was Sanderson Deveaux, de jongste zoon van de graaf van Ormond, algemeen bekend bij zijn bijnaam: Sandy. Hij was een vaste klant van haar postkantoor. Hij huurde daar een privé-postbus om post te ontvangen, hoewel een groot deel van zijn correspondentie via de telegraaf verliep. Inkomende telegrammen werden naar Sandy's kamers in het Albany gebracht: een exclusief appartementencomplex voor welgestelde vrijgezellen. Hij was niet de enige bewoner van het Albany die naar haar postkantoor kwam, maar Rose kende hem het beste, omdat haar nicht Abby de chef-kok van zijn vaders landgoed in Sussex was.

Rose begon zich zorgen te maken toen Sandy regelrecht op het jonge meisje bij het raam afstevende. In de maatschappelijke kringen

waarin Sandy verkeerde, stond hij bekend als een bon vivant, wiens persoonlijke charme en aristocratische afkomst hem tot een veelgevraagde gast op feestjes en de lieveling van veel vrouwen maakte. Door haar werk wist Rose dat er zich onder zijn frequente brieveschrijvers veel vrouwen bevonden.

Volgens Abby werd er zo nu en dan gefluisterd dat Sandy de ondergang van verschillende naïeve vrouwen had betekend, die op het verkeerde pad waren geraakt, doordat ze zijn gulle aandacht hadden aangezien voor echte liefde. Als dat daadwerkelijk het geval was, was zijn machtige vader erin geslaagd te voorkomen dat een dergelijk schandaal openbaar werd, waardoor de goede naam van de familie gespaard was gebleven. Er was iets aan deze ontmoeting tussen Sandy en dit mooie, ongebeide meisje op een afgelegen locatie dat Rose' bezorgdheid nog verder deed toenemen.

'Juffrouw Sophie Cochrane, wel heb ik ooit!' zei Sandy met gespeelde verbazing, toen hij bij haar tafeltje kwam. Hij nam zijn hoed af en boog elegant voor haar. 'Wat een heerlijke verrassing om u hier te zien.'

Rose walgde van dit overduidelijke toneelspel, maar Sophie keek stralend naar hem op. 'Sandy! Ik ben zo blij dat je er bent. Ik was bang dat je niet zou komen.'

Lieve help, ze waren al behoorlijk close, als Sophie hem zo informeel aansprak.

'Ik grijp elke gelegenheid aan om bij jou te zijn, lieve meid.' Sandy gebaarde naar de stoel tegenover haar. 'Mag ik?'

Sophie knikte gretig.

Hij ging zitten en begon zijn fraaie leren handschoenen uit te trekken. 'Ik was het grootste deel van de dag op pad, maar toen ik thuiskwam, lag jouw telegram daar op mij te wachten.' Hij drapeerde zijn handschoenen over zijn hoed. 'Ik wist dat ik het nog net kon halen voordat je vertrok, als ik me haastte.' Zijn stem was een diepe bariton en had iets glads. Het was zo'n stem die vrouwen aantrekt als honing vliegen doet. Hij pakte haar hand en kustte die met een zwierig gebaar. 'Ik ben zo blij dat ik je nog getroffen heb.'

Vanuit haar positie kon Rose allebei hun gezichten zien, zij het van opzij. Sandy liet de hand van het meisje los, maar hield haar aandacht volledig op zich gericht met zijn charmante glimlach en waarschijnlijk een knipoog. Sophie was kennelijk helemaal in de wolken.

Hun daaropvolgende gesprek werd op gedempte toon gevoerd, maar Rose ving genoeg woorden op om de strekking te kunnen volgen. Ze sloeg haar boek open en deed alsof ze las, om het feit dat ze haar uiterste best deed om hen af te luisteren te camoufleren. Zo nu en dan wierp ze een heimelijke blik in hun richting.

Sandy keek naar de krentenbol op Sophies bord. ‘Je hebt al besteld, zie ik.’

‘Ik was bang dat ze me zouden vragen om te vertrekken als ik niets bestelde. Ik neem aan dat de serveerster zo wel terugkomt om jouw bestelling op te nemen.’

‘Uitstekend. Ik sterf van de honger.’ Hij leunde voorover. ‘Nu, mijn lieve Sophie, moet je me vertellen wat je allemaal hebt uitgespookt. Hoe ben je er in vredesnaam in geslaagd om uit je fluwelen kooi te ontsnappen?’

‘Ik heb tegen mijn moeder gezegd dat ik met mevrouw Drayton en haar dochters in Regent Street ging winkelen. En dat hebben we ook gedaan. Toen gingen zij naar huis en ben ik hierheen gegaan.’ Sophie leek trots op zichzelf toen ze dit vertelde.

‘De geduchte mevrouw Drayton liet je er gewoon in je eentje vandoor gaan?’ Sandy maakte een tss-geluid. ‘Ik ben diep teleurgesteld over haar gebrekkige toezicht.’

Sophie giechelde. ‘Zo eenvoudig was het niet. Ik had hun verteld dat ik een pasafpraak had bij de jurkenwinkel in dezelfde straat en dat mijn moeder daar ook heen zou komen.’ Sophies mond verbreedde zich tot een sluwe glimlach. ‘Dus iedereen is tevreden.’

Sandy grijnsde terug. ‘Op het moment dat ik je zag, wist ik meteen dat je een slimme meid bent.’

‘Het is echt niet dat ik van bedrog houd,’ benadrukte Sophie koket. ‘Het is gewoon dat het leven zo verschrikkelijk saai kan zijn als je je *altijd* aan *alle* regels houdt.’ Terwijl ze sprak, pakte ze een theelepeltje.

en schraapte wat glazuur van haar krentenbol. Ze stak de lepel in haar mond en proefde elegant van het glazuur, terwijl ze Sandy aan bleef kijken. ‘Vind je ook niet?’

Dit meisje was een flirt van het zuiverste water. Rose zat haar verstand erop te verkijken. Hoe kon iemand die zo jong was dit al geleerd hebben? Misschien had ze een oudere zus of – en dat hoopte ze niet! – kreeg ze advies van een dubieuzere bron. Rose dacht aan het handboek voor ongehuwde vrouwen. Het was al erg genoeg dat Emma, die in elk geval nog enige levenservaring had gehad, erdoor was beïnvloed. Wat als zo’n ontzettend jong meisje het in handen kreeg?

Het onderwerp van haar verleidelijke speelsheid antwoordde op een manier waar ze ongetwijfeld op had gehoopt. ‘Mijn lieve Sophie, je bent een meisje naar mijn hart.’ Hij bedekte haar vrije hand met de zijne en gaf een kneepje.

Sophie bewoog licht, alsof er een rilling van genot over haar rug liep.

Dit scenario beviel Rose helemaal niet. Sandy was minimaal tien jaar ouder dan Sophie – en nog tientallen jaren meer als je hun levenservaring meetelde. Hij kon haar hart gemakkelijk verpulveren en ervandoor gaan zonder ooit nog een gedachte aan haar te verspillen.

In de winkel leek er verder niemand aandacht te hebben voor de tortelduifjes bij het raam, afgezien van een paar bewonderende blikken die door enkele vrouwelijke gasten in de richting van Sandy werden geworpen. De ABC-salons stonden bekend als veilige en respectabele plekken voor vrouwen om thee te drinken of een lichte maaltijd te gebruiken. Sandy kon dit meisje meeslepen naar buiten en niemand zou vermoeden dat er iets niet in de haak was.

De serveerster liep naar hun tafeltje. Zij leek al net zo onder de indruk van Sandy als de andere vrouwen in de winkel. ‘Kan ik u iets brengen, mijnheer?’

Hij haalde zijn hand van die van Sophie, ging wat gemakkelijker zitten en keek op naar de serveerster. ‘Wat kunt u mij aanraden?’ Hij

was duidelijk niet op zijn plaats in deze eenvoudige omgeving. Hij had waarschijnlijk zijn hele leven nog nooit een ABC-salon vanbinnen gezien. ‘Ik heb behoefte aan iets stevigers.’

‘We hebben runderrissoles, mijnheer. Die zijn erg lekker.’

‘Dat klinkt goed. En ook wat gemberbier, alstublieft. Ik veronderstel dat dat de meest versterkende drank is die je in dit etablissement kunt krijgen.’

‘Ja, mijnheer. Komt eraan, mijnheer.’ De serveerster haastte zich ervandoor.

Sandy’s hand ging terug naar die van Sophie, die voor het gemak op tafel was blijven liggen. Hij tekende iets met zijn wijsvinger op de rug van haar hand, terwijl hij haar aan bleef staren. ‘Je moest eens weten hoeveel ik aan je heb gedacht sinds dat fijne gesprek dat we bij mevrouw Dover thuis hebben gevoerd.’

Sophie knipperde. ‘Bij mevrouw Houghton thuis, bedoel je?’

‘O ja, vergeef me dat ik die dames door elkaar haalde. Het is heel begrijpelijk, aangezien *jij* me vooral bent bijgebleven van dat bezoek. Die saaie matrones lijken allemaal ook zo op elkaar, vind je niet? Beloof me dat jij nooit zo wordt zoals zij.’

Sophie onderdrukte een giechel. ‘O nee, dat gaat echt niet gebeuren!’

‘Mooi. Blijf maar net zo fris en betoverend als nu.’

Het afluisteren begon pijnlijk te worden. Rose wist maar al te goed dat het onmogelijk was dat dat meisje fris en betoverend zou blijven als zij de aandacht van mannen zo bleef verwelkomen.

‘Mijn moeder en tante vind ik geen saaie matrones,’ zei Sophie. ‘Mijn moeder gaat dan wel vrijwel nooit meer naar feesten, maar dat komt doordat die haar zo snel gaan vervelen. Ze heeft een zwak hart, weet je. Maar ze vindt het prima als ik uitga. Mijn tante Marjorie neemt me mee als ze ergens op visite gaat om me aan mensen voor te stellen.’

Sandy knikte. ‘Je tante, dat was die charmante dame die jou bij mevrouw Houghton thuis vergezelde, toch?’

‘Ja, en ze was helemaal weg van jou.’ Sophie glimlachte. ‘Ze heeft

mijn moeder enthousiast alles over onze ontmoeting met jou verteld.'

Rose slaakte een zucht. Geen wonder dat dit meisje zich zo gewillig in de problemen liet brengen. Haar moeder was in ieder opzicht afwezig en haar tante was blijkbaar een uilskuiken, als ze haar hoofd op hol had laten brengen door Sandy's berekenende charme. Dat hij uit een aristocratische familie kwam, maakte hem alleen nog maar aantrekkelijker. Er waren veel vrouwen die zich daardoor lieten beïnvloeden en hun gezond verstand even gemakkelijk achterlieten als een jas in de garderobe van het theater.

'Eigenlijk... ' Sophie zweeg even, om haar zin vervolgens af te maken met de air van iemand die smeulige informatie onthult. 'Mijn tante probeert mijn moeder zover te krijgen dat ze met ons meegaat naar het optreden van juffrouw Lester bij lady Bromley thuis, zodat ze jou kan ontmoeten.'

'Dus je hebt de uitnodiging ontvangen?'

'Ja, en mijn moeder heeft ermee ingestemd dat ik ga.' Sophie leek haast te ploffen van opwinding.

Sandy wreef in zijn handen en knikte tevreden. 'Ik wist wel dat ik op lady Bromley kon rekenen.'

'Ik moest je vandaag gewoon zien, zodat ik je kon bedanken,' riep Sophie uit. 'Ik weet zeker dat we nooit voor zo'n exclusieve gelegenheid waren uitgenodigd als jij geen goed woordje voor ons had gedaan. De Draytons zijn maar net uitgenodigd, alleen maar omdat de neef van lady Bromley een oogje heeft op Jane.'

Sandy glimlachte toegeefflijk. 'Ik heb lady Bromley alleen maar verteld dat jij de charmantste en getalenteerdste jongedame bent die ik ooit heb ontmoet, voorbestemd om het ver te schoppen in de hogere kringen en dat je een sprankelende aanvulling zou zijn op de gastenlijst.'

'Dat meen je niet!' protesteerde Sophie, blozend vanwege zijn complimenten. 'Hoe kan ik zulke hoge verwachtingen ooit waarmaken?'

'Dat lukt je wel, meisje van me. En als we lady Bromley eenmaal

hebben overtuigd, zullen we heel eenvoudig een uitnodiging voor het herfstbal bij lord en lady Randolph thuis voor je kunnen bemachtigen. Dat is het hoogtepunt van het seizoen. Massa's mensen komen speciaal terug naar de stad om dat bij te wonen.'

'Ik kan haast niet wachten om hen allemaal te ontmoeten!' zei Sophie met een verrukte blik in haar ogen, terwijl ze zich het tafereel voor leek te stellen.

'Wat ik het leukst vind aan het huis van lady Bromley is de charmante tuin aan de achterkant.' Hij begon Sophies hand weer teder te strelen. 'Het is de perfecte plek om naartoe te vluchten als het in de zaal te benauwd wordt...'

De rest kon Rose niet meer verstaan. Irritant genoeg had de serveerster precies dit moment uitgekozen om terug te keren naar haar tafeltje.

'Kan ik nog iets voor u halen, mevrouw?' vroeg ze.

Rose kon haar ogen nauwelijks losrukken van de scène die zich een paar tafels verderop afspeelde. Ze wist zeker dat ze een afspraakje aan het plannen waren in die tuin van lady Bromley. Ze voelde zich een enorme bemoeial, maar toch, ze voelde een onmiskenbare drang om dit meisje te beschermen, als dat in haar macht lag. Ze had geen idee hoe ze dat moest doen. Ze wist alleen maar dat ze de winkel nog niet wilde verlaten. 'Ja, ik denk dat ik nog een plak gembercake neem,' zei Rose tegen de serveerster. 'En nog wat thee.' Dat zou haar een excuus geven om nog wat langer te blijven treuzelen.

De serveerster vertrok om haar bestelling te halen en Rose spitste haar oor weer.

Sandy en Sophie moesten inmiddels een ander onderwerp hebben aangesneden, want Sophies gezicht had een ernstige uitdrukking gekregen. 'Er is één ding waarvoor ik je moet waarschuwen. Mijn moeder staat erop om met mijn oom John te overleggen over dit feest. Ze wil dat hij met ons meegaat. Hij is waarschijnlijk tegen het hele plan. Hij is zo'n saaie, oude man. Hij zegt steeds tegen me dat ik het rustig aan moet doen, dat ik voorzichtig moet zijn en dat ik te jong ben om me in zulke kringen te begeven. Maar ik ben achttien!'

Sophie sprak dat laatste uit alsof dat alle bedenkingen van haar oom tenietdeed. Rose had de indruk dat deze oom de enige in de familie was die nog enig gezond verstand bezat.

Sandy hield verbaasd zijn hoofd schuin. ‘Zei je “oom”? Ik was in de veronderstelling dat je tante Marjorie weduwe was.’

‘Dat is ze ook. Oom John is de broer van mijn moeder. Hij zorgt voor ons allemaal, sinds mijn vader is gestorven.’

‘Aha.’ Sandy haalde zijn schouders op. ‘Het is mijn ervaring dat mannen niet altijd zo onhandelbaar zijn als ze lijken. Wil je oom niet hogerop komen in de wereld?’

‘Jawel. Dat was ook de liefste wens van mijn vader.’

‘Blijf dan maar op hem inpraten en zie dat je hem zover krijgt dat hij instemt met het feest. Als hij meekomt, verzin ik wel iets om hem te paaien.’

‘Ja, dat zal ik doen! Hij moet me gewoon wel laten gaan als mijn moeder en ik hem uitleggen hoe belangrijk dit is.’

De serveerster bracht Sandy zijn eten. Hij prees het in zulke lovende bewoordingen dat je zou denken dat hij in een chic restaurant zat. De serveerster stamelde een blij antwoord en maakte haast een reverence, voordat ze weer wegging.

Rose deed zo lang mogelijk over haar gembercake en veinsde nog steeds dat ze zat te lezen, terwijl ze mee probeerde te luisteren met het onderonsje. Terwijl Sandy zijn rissoles opat, maakte hij Sophie steeds enthousiaster over het bal van lady Randolph. Hij beschreef de overdadige hapjes, de mooie muziek en het dansen. Hij vertelde nog meer over de mensen die erbij zouden zijn. Het klonk als een indrukwekkende lijst.

Toen hij klaar was met eten en de serveerster hun borden had weggehaald, kreeg hun gesprek een persoonlijker toon. Hun stemmen daalden tot een zacht gemompel zodra ze zich in een bijna samen zweerderige houding naar elkaar toe bogen. Rose kon nu alleen nog maar wat flarden opvangen, genoeg om te weten dat Sandy de romantische aspecten van het bal aan het ophemelen was. Ze hoorde hem praten over walsen, over dat ze ertussenuit zouden knijpen voor

een moment met z'n tweeën. Sophie hing met stralende ogen aan zijn lippen.

Tegen wil en dank moest Rose terugdenken aan de eerste keer dat ze met Peter had gedanst. Hij had haar het gevoel gegeven dat ze de bijzonderste vrouw ter wereld was. Hij had haar heel galant het hof gemaakt, haar hart voor zich gewonnen en een romantische betovering gecreëerd, net als Sandy nu bij Sophie deed. Al op jonge leeftijd was Rose trots geweest op haar gezonde verstand en toch had ze niet door de façade van bravoure heen geprikt die Peter had opgetrokken. Arme Sophie. Op basis van wat Rose van haar had gezien, maakte zij nog minder kans tegenover Sandy.

Uiteindelijk leek Sophie de dichter wordende duisternis op te merken. 'Ik moet nu echt gaan,' zei ze met tegenzin. 'Mama zal bezorgd worden als ik niet snel thuis ben.'

'Je hebt gelijk, het is niet goed om haar ongerust te maken. Het wordt te donker voor je om alleen over straat te gaan. Laat me je veilig naar een huurkoets brengen. Waar is die serveerster, zodat ik de rekening kan betalen?' Hij keek om zich heen en ontdekte de serveerster bij een tafeltje achterin. 'Daar is ze. Wacht hier. Ik ben zo terug.'

Sophies gezicht glom van plezier. Dat was ook niet verrassend. Sandy gedroeg zich in ieder opzicht als een echte heer, ondanks dat hij er een misselijkmakende dosis geflirt doorheen mengde. Zelfs als Rose niets af had geweten van de dubieuze reputatie van deze man, zou ze nooit gevallen zijn voor zijn zogenaamde bezorgdheid over de veiligheid van een dame. Helaas was Sophie precies het soort meisje dat daarvoor bezweek.

Terwijl ze wachtte, keek Sophie afwezig naar buiten, naar de mensen die voorbijliepen. Opeens sperde ze haar ogen wijd open en vloog ze omhoog uit haar stoel. Rose zag dat er een man was gestopt en door het raam naar binnen keek. Hij keek Sophie recht aan, met een geërgerde uitdrukking op zijn gezicht.

Sandy stond nog bij de toonbank achter in de winkel om bij de serveerster af te rekenen. Sophie keek zelfs niet één keer zijn kant op.

Ze haastte zich naar de deur en ging net op tijd naar buiten om de andere man ervan te weerhouden om naar binnen te gaan.

Het was niet moeilijk te raden wat er aan de hand was. Deze man kende Sophie en Sophie wilde niet dat hij van Sandy afwist. Hield Sophie meerdere mannen aan het lijntje? Dat kon Rose zich nauwelijks voorstellen, maar ze had wel gezien hoe het meisje doelbewust met Sandy had geflirt.

Sophie en de andere man stonden voor de etalageruit, duidelijk zichtbaar vanaf de plek waar Rose zat. Sophie pakte de arm van de man in een vertrouwd gebaar en keek met een argeloze glimlach naar hem op. Hij keek daarentegen boos op haar neer. Als dit een geliefde was, dan was hij niet blij. Hij sprak tegen haar op een manier die de indruk wekte dat hij haar scherpe vragen stelde. Zij bleef hem vrolijk aankijken, terwijl ze antwoord gaf, in een duidelijke poging zijn irritatie te verminderen.

De man was knap en goed gekleed, twee zaken waarvan Rose inmiddels had geconcludeerd dat Sophie ze bewonderde.

Ze keek echter niet op dezelfde manier naar deze man als ze naar Sandy had gekeken. Haar glimlach leek ontspannen en vriendelijk, niet koket en flirterig. Was dit misschien een familielid? Gezien de schuldige manier waarop Sophie de winkel uit was gevluht, was dat goed mogelijk. Dit kon echter haar oom niet zijn. Sophie had hem beschreven als een saaie, oude man. Deze man leek ergens halverwege de dertig te zijn.

Rose wierp een blik op Sandy. Hij keek met gefronste wenkbrauwen naar het stel dat buiten hun gesprek voortzette. In plaats van zich bij hen te voegen, bleef hij achter in de winkel staan treuzelen en begon hij een gesprekje met twee dames die aan een tafeltje daar vlakbij zaten. Rose kon niet horen wat er werd gezegd, maar het was duidelijk dat hij met hen stond te kletsen alsof het oude bekenden waren. Zichtbaar gevleid reageerden ze hartelijk op hem.

Inmiddels leken Sophie en de man in een levendige discussie verwickeld. Aangezien Sophie hem op een respectvolle manier probeerde in te palmen, raakte Rose er steeds meer van overtuigd dat het

wel een familielid moest zijn. Hij keek in elk geval nog steeds even streng.

Ze was zo opgegaan in haar observatie van hun gesprek, zonder een poging te doen om dat te verbergen, dat ze erdoor overrompeld werd toen de man zich opeens omdraaide en de winkel in keek. Hun blikken kruisten elkaar. Hij trok een wenkbrauw op en vroeg haar zwijgend, net als hij bij Sophie had gedaan, wat ze aan het doen was. Beschaamd keek Rose snel naar haar boek, in een poging de schijn op te houden dat ze daar volledig in verdiept was. Ze betwijfelde of ze hem voor de gek kon houden. Ze vermoedde dat hij ook niets geloofde van Sophies smoesjes, want die had ze hem ongetwijfeld verteld.

Enkele ogenblikken later waagde Rose het om opnieuw naar hen te kijken. Ze zag hen samen weglopen. Sandy praatte nog een paar minuten door met de beide dames, zei hen toen beleefd gedag en verliet de winkel. Hij volgde de straat in de tegenovergestelde richting dan waarin Sophie en de andere man waren verdwenen.

Sophie was blijkbaar veilig voor Sandy – in elk geval vandaag. Rose maakte zich echter nog steeds zorgen om haar. Ze zou zich niet zo betrokken moeten voelen bij wat er met het meisje gebeurde, aangezien ze haar niet eens kende, maar ze kon er niets aan doen. Misschien kwam het doordat ze iets van zichzelf in haar herkende van toen ze dezelfde leeftijd had. Ze was zo jong geweest toen ze Peter ontmoette en ze had zich compleet laten meeslepen door zijn vleiende hofmakerij.

Op die leeftijd was het heel verleidelijk om te denken dat je beter wist dan je 'saai' familieleden wat het beste voor je was. Had Rose niet hetzelfde gedacht? Maar de stappen die ze zo zelfverzekerd had gezet, hadden rampzalig voor haar uitgepakt. Haar hart deed pijn toen ze daaraan terugdacht, nu erger dan ooit.

Uitgeverij de Parel

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

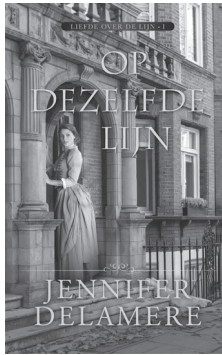
www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook het eerste deel van de serie!

Op dezelfde lijn

Liefde over de lijn – I

*Kan haar verlangen naar onafhankelijkheid de
liefde weerstaan?*

Londen, 1880. Alice McNeil is altijd al nieuwsgierig geweest en droomde jarenlang van een baan als telegrafiste. Nu, jaren later, is dat gelukt. Ze heeft een felbegeerde positie bij een belangrijk handelsbedrijf weten te bemachtigen en geen moment spijt van haar beslissing. Maar als de ambitieuze junior directeur van het bedrijf, Douglas Shaw, terugkeert naar Londen, beginnen er dingen te veranderen – en niet allemaal ten goede. Want als een jaloerse collega wraak neemt op Alice, wordt hun reputatie bedreigd en komen ze voor een moeilijke keuze te staan...

Op dezelfde lijn | Jennifer Delamere |
ISBN 9789493208148 | 384 pagina's

Verkeerd verbonden

Liefde over de lijn – II

*Is het opwindende liefdesbriefje dat ze krijgt het antwoord
op haar diepste wens?*

Londen, 1881. Emma Sutton weet dat ze tevreden zou moeten zijn met haar leven. Ze heeft een fijne baan bij London's Central Telegraph Office en een plekje waar ze naar hartenlust kan tuinieren, haar grote passie. Alleen zou ze zo graag een gezin hebben. Als ze onverwacht een knappe ingenieur ontmoet en hij haar een opwindend liefdesbriefje stuurt, lijkt haar diepste wens uit te komen. Maar wat ze niet weet, is dat die liefdesbrieven worden geschreven door zijn vriend, Mitchell Harris, die diep vanbinnen ook een oogje op haar heeft en steeds meer verdeeld raakt tussen zijn eigen verlangen en loyaliteit aan zijn vriend...

Verkeerd verbonden | Jennifer Delamere |
ISBN 9789493208476 | 352 pagina's

❧

KAN ZE DE KRACHT VINDEN OM HAAR VERLEDEN ACHTER ZICH TE LATEN EN HAAR HART OPNIEUW OPEN TE STELLEN VOOR EEN MAN?

Londen, 1881. De dertigjarige weduwe Rose Finlay heeft elke gedachte aan trouwen en een gezin stichten uit haar hoofd gezet en is vastbesloten een onafhankelijk leven te leiden. Ze wil onder geen beding een herhaling van het verleden. Als ze tijdens haar werk een vreemd bericht onder ogen krijgt en tijdens een bezoekje aan een theesalon een verontrustend gesprek opvangt, ontdekt ze dat een jonge vrouw op het punt staat om door een gemene aristocraat misleid te worden. Zonder te aarzelen besluit ze er alles aan te doen om te voorkomen dat de jonge vrouw dezelfde fout maakt als zij jaren terug.

John Milburn heeft als beheerder van de financiën van zijn twee zussen, die allebei weduwe zijn, veel verantwoordelijkheden voor een alleenstaande man. Dat drukt zwaar op hem. Maar zijn grootste uitdaging dient zich aan wanneer blijkt dat zijn koppige nichtje ten prooi valt aan de attenties van een machtige man die zowel haar als haar familie kan verwoesten.

Rose en John besluiten de krachten te bundelen om zijn nichtje te beschermen, waarmee ze onbedoeld alles wat hun dierbaar is op het spel zetten. Inclusief hun groeiende liefde.

Een vreemd bericht *is het derde en laatste deel van de serie Liefde over de lijn, die gaat over Alice, Emma en Rose – drie telegrafisten die in het negentiende-eeuwse Londen hun weg moeten zien te vinden. Eerder verschenen* Op dezelfde lijn *en Verkeerd verbonden.*

